

**SUPREME COURT OF KOSOVO
GJYKATA SUPREME E KOSOVWS
VRHOVNI SUD KOSOVA**

**KOSOVO PROPERTY AGENCY (KPA) APPEALS PANEL
KOLEGJI I APELIT TË AKP-së
ŽALBENO VEĆE KAI**

GSK-KPA-A-130/12

**Priština,
12. april 2013. godine**

U postupku:

Sh. SH.

Žalilac

protiv

M. T. D.

Podnosilac zahteva/Tuženik

Žalbeno veće KAI Vrhovnog suda Kosova, u sastavu Anne Kerber, predsedavajući sudija, Elka Filcheva-Ermenkova i Sylejman Nuredini, sudije, u žalbi na odluku Komisije za imovinske zahteve Kosova KPCC/D/A/100/2011 (spis predmeta upisan u KAI pod brojem KPA44661), od dana 23. februara 2011. godine, nakon zasedanja održanog dana 12. aprila 2013. godine, donosi sledeće

PRESUDA

- 1- Poništava se odluka Komisije za imovinske zahteve Kosova KPCC/D/A/100/2011 od dana 23. februara 2011. godine, u delu koji se odnosi na zahtev upisan u KAI pod brojem KPA44661, i odbacuje se zahtev pošto predmet ne spada u okviru nadležnosti KIZK.
- 2- Tuženik je obavezan da plati troškove postupka određene u iznosu € 45 (četrdeset i pet) u roku od 90. (devedeset) dana od dana prijema presude pod pretnjom prisilnog izvršenja.

Proceduralni i činjenični istorijat:

Dana 02. avgusta 2007. godine, M. T. D. je podneo imovinski zahtev u Kosovskoj agenciji za imovinu (KAI), kojim je potraživao potvrđivanje imovinskog prava i ponovni posed imovine koja se nalazi u Prilepnici, Gnjilane, parcela br. 1351, bašta II klase u površini od 4 ari i 41 m². On je objasnio da je on vlasnik parcele te i da je ista izgubljena dana 17. juna 1999. godine kao rezultat okolnosti na Kosovu u 1998/1999. godini. Predmet je upisan u KAI pod brojem KPA44661.

Podnosilac zahteva je dostavio KAI posedovni list br. 251 od dana 03. juna 2004. godine, koji pokazuje da je predmetna parcela bila upisana na ime M. T. D.

KAI je našla certifikat o pravima na nepokretnu imovinu (UL-70403054-00251) na osnovu kojeg je imovina bila upisana na ime M. T. D., podnosioca zahteva.

U 2008. godine, KAI je objavila zahtev postavljanjem znaka o obaveštenju na mestu na kome se navodno nalazila parcela. U 2010. godini, KAI je ponovo obavestila zahtev, ovoga puta putem objavljivanja istog u Listu za Obaveštenje br. 04 i Biltenu UNHCR kancelarije za imovinu. List i bilten su ostavljeni vlasniku prodavnice u Prilepnici koji je prihvatio da pristupi iste zainteresovanim strankama. Ista obaveštenja su ostavljena na ulazu i izlazu sela Prilepnica kao i u nekoliko nadležnih kancelarija u Gnjilanu.

Pošto niko nije odgovorio na zahtev, zahtev je tretiran kao te je KIZK odlukom KPCC/D/A/100/2011 od dana 23. februara 2011. godine prihvatila zahtev, i odlučila da je podnosilac zahteva, M. T. D. dokazao da je on vlasnik parcele te i da ima pravno na posed iste.

Dana 10. avgusta 2011. godine, odluka KIZK je uručena podnosiocu zahteva.

Dana 19. oktobra 2012. godine, Sh. Sh. (u daljem tekstu: žalilac) je uložio žalbu u KAI, i naveo da je on kupio parcele: 1350 i 1351 (parcela u zahtevu) koja se nalazi u Prilepnici u 1980. godini od njegovog komšije srbina, D.T. (*T. je najverovatnije nadimak imena T.*). On je objasnio da je u prisustvu A. Sh. i O. Sh. platio D. T. – stricu podnosioca zahteva, iznos od 15.000,00 Dinara. Dalje, on je izjavio da su istovremeno zaključili privatni ugovor koji je on potpisao, dva svedoka i D. T.. Ovaj ugovor je spaljen zajedno sa kućom tokom rata. On je koristio parcele 1350 i 1351 (parcela u zahtevu) od 1980. godine bez ikakve smetnje i još uvek poseduje iste. Na kraju, on je izjavio da je odluka KIZK pogrešna jer je ista doneta na osnovu nedostatka dokumenata, te je zahtevao od Vrhovnog suda da uzme u obzir njegovu izjavu i tretira istu na pravedan način.

On je dostavio KAI dokumenta tužbe podnete pred Opštinskim sudom u Gnjilane dana 18. oktobra 2012. godine, katastarsku fotografiju i izjavu od dana 18. oktobra 2012. godine.

Žalba je uručena ćerki podnosioca zahteva (u daljem tekstu: tuženik) dana 27. novembra 2012. godine.

Dana 21. decembra 2012. godine, tuženik je odgovorio i naveo da je njemu poznato da je njegov ujak prodao katastarsku parcelu u pitanju 1982. godine te i da niko iz njihove porodice nije od tada nije koristio parcelu. Dalje, on je izjavio da ne osporava poništavanje napadnute odluke pod uslovom da Kosovski organi ne terete njega povodom poreza za katastarsku parcelu 1351.

Pravno obrazloženje:

Žalba je prihvatljiva iako žalilac nije bio stranka u postupku pred KIZK. Ova okolnost ne može ići na štetu žalioca pošto uistinu isti nije bio pravilno obavešten povodom zahteva. Obaveštenje je obavljeno putem objavljivanja zahteva u Listu za obaveštenje KAI i UNHCR biltenu. Ovo, međutim, ustanovljava „razumne napore“ za obaveštenje zahteva kao što je zahtevano članom 10.1 Uredbe jedino u izuzetnim slučajevima. Ovaj izuzetak se ne nalazi u konkretnom predmetu. Pošto Sud ne može isključiti da žalilac nije bio obavešten povodom zahteva, isti treba biti prihvaćen kao stranka u postupku, njegova žalba je prihvatljiva.

U njegovom odgovoru na žalbu, tuženik/podnosilac zahteva je izjavio sledeće:

“Izjavljujem da mi je poznato da je moj stric T. D. prodao predmetnu parcelu 1982. godine i da od tada ovu parcelu ne koristi niko iz moje porodice.

Ja ne sporim da se pobijena odluka stavi van snage pod uslovom da me kosovski organi ne terete za porez u vezi predmetne parcele br. 1351, površine 00 ha 04 ar 41 m2, odnosno da eventualni poreski dug plati podnosilac žalbe”.

Ova izjava se treba smatrati kao povlačenje zahteva (član 149 Zakona o parničnom postupku), što je moguće ne samo pred KIZK već i u postupcima Žalbenog veća KAI (član 193 Zakona o parničnom postupku).

Nakon povlačenja zahteva, Sud bez preduzimanja daljih postupak treba doneti presudu odbijanjem zahteva koji je povukao podnosilac zahteva. Ovo, međutim, ima preduslov opšteg načelo da predmet spada u okviru nadležnosti Suda. Ipak ovde, predmet ne spada u okviru nadležnosti KIZK/Žalbenog veća KAI.

Iako KIZK kao kvazi-sudski organ odlučivanjem o zasnovanosti zahteva je već prihvatila svoju nadležnosti, Sud *ex officio* ocenjuje da li predmet spada u okviru svoje nadležnosti (član 195.1.b) Zakona o parničnom postupku).

Prema tome, odluka KIZK u dolu na koji je uložena žalba se treba poništiti i zahtev odbaciti (član 11.4 (a) UNMIK Uredbe 2006/50 zamenjene Zakonom br. 03/L-079), a ne odbiti.

U smislu člana 3.1 UNMIK Uredbe 2006/50 zamenjene Zakonom br. 03/L-079, podnosilac zahteva ima pravo na nalog Komisije za ponovni posed imovine ako žalac ne samo dokaže pravo nad imovinom već takođe dokaže da on ili ona trenutno nije ustanju da uživa to imovinsko pravo iz razloga okolnosti koje su direktno povezane ili rezultiraju iz oružanog sukoba koji se desio na Kosovu između 27. februara 1998. godine i 20. juna 1999. godine.

U ovom slučaju, međutim, tuženik prihvata da je parcela „prodana u 1982. godini te i da njegova porodica od tada ne koristi istu”.

Prema tome, gubitak imovine nije povezana sa oružanim sukobom na Kosovu u 1998/1999. godini.

S toga, odluka KIZK povodom zahteva se treba poništiti i zahtev odbaciti pošto isti ne spada u okviru nadležnosti KIZK i Suda.

Troškovi postupka:

Na osnovu dodatka III, člana 8.4 Administrativnog naređenja (AN) 2007/5 zamenjenog Zakonom br. 03/L-079, stranke su oslobođene plaćanja troškova u postupku pred Izvršnim sekretarijatom i Komisijom. Međutim, isti izuzeci nisu predviđeni u postupcima pred Vrhovnim sudom. Prema tome, standardna tarifa sudske takse je predviđena Zakonom o sudskim taksama (službeni list SAPK-3. oktobar 1987. godine) i AN 2008/02 Sudskog saveta Kosovo o Ujedinjenju sudskih taksi koji su u primeni u postupcima pred Žalbenim većem.

Prema tome, sledeće sudske takse se odnose na ovoj žalbeni postupak:

- Sudska tarifa za ulaganje žalbe (član 10.11 AN 2008/2): € 30
- Sudska tarifa za donošenje presude, pošto se vrednost parcele može oceniti manje od € 1.000 (10.21, 10.15 i 10.1 of AD 2008/2): € 15.

Tuženik će snositi troškove postupka pošto je isti podneo neprihvatljivi zahtev, dodatno podnosilac zahteva/tuženik je bio obavešten povodom toga ali bez obzira na to on je podneo zahtev. On je znao da je imovina već odavno prodana te i da njegova porodica od tada nije koristila istu. U smislu člana 46. Zakona o parničnom postupku, kada je lica sa prebivalištem ili boravkom u inostranstvu obavezno da plati kaznu, završni rok za uplatu iste ne može biti manji od 30. dana a ni viši od 90. dana. Sud je odlučio da je završni rok za uplatu 90. (devedeset) dana. Član 47. stav 3. predviđa da u slučaju da stranka ne plati sudsku taksu u određenom vremenskom roku, ista će trebati da plati novčanu kaznu u iznosu od 50% od iznosa kazne. U slučaju da stranka ne isplati sudsku taksu u određenom vremenskom roku, sprovede se prisilno izvršenje.

Pravni savet

U smislu člana 13.6 UNMIK Uredbe 2006/50 zamenjene Zakonom 03/L-079, ova presuda je konačna i primenljiva i ne može biti osporena korišćenjem redovnih ili vanrednih pravnih lekova.

Anne Kerber, EULEX predsedavajući sudija

Elka Filcheva-Ermenkova, EULEX sudija

Sylejman Nuredini, sudija

Urs Nufer, EULEX zapisničar